

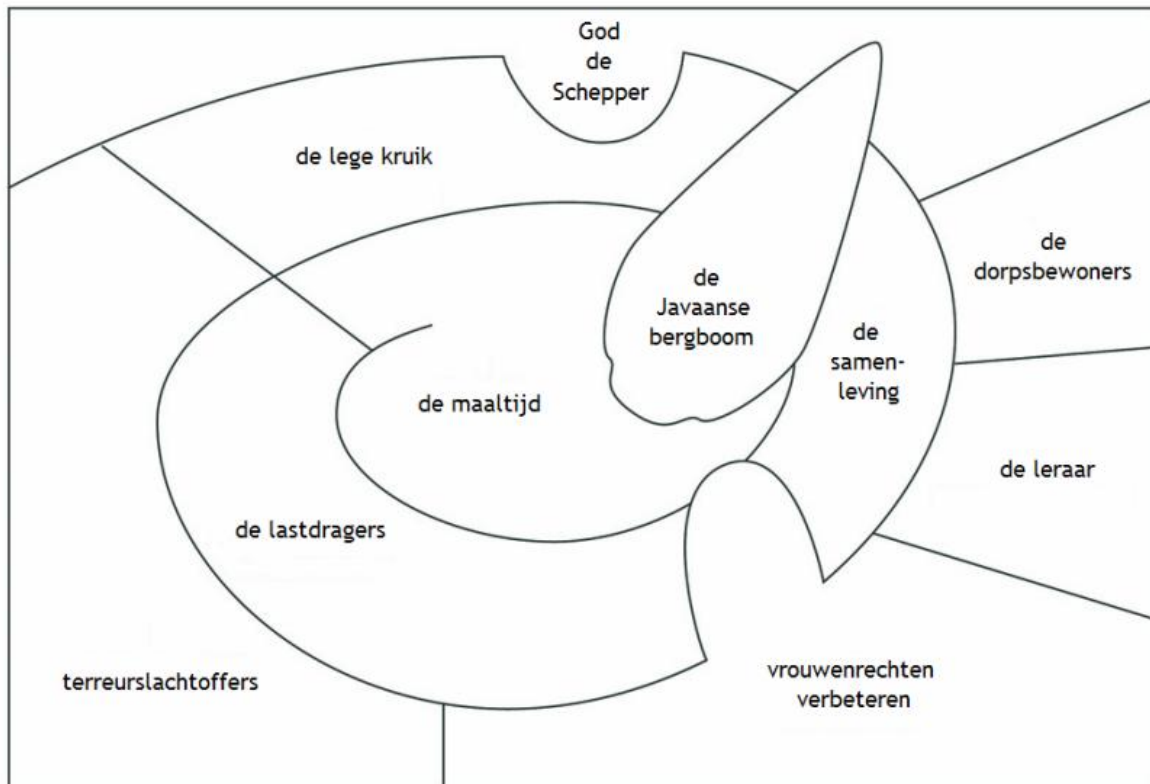
2000 Suryo Indratno (Indonesië), Het nieuwe Verbond

Het Bijbelse jubeljaar (Lev. 25) beschrijft een tijd, waarin opnieuw beginnen en op adem komen voor de mens mogelijk moeten zijn. Verbroken relaties en de Schepping van God zullen hersteld worden. Overall mogen arme boeren en boerinnen, arbeiders en arbeidsters zich verzekerd weten van Gods bescherming.

De hongerdoek is een waarschuwing en een oproep, maar ook een visioen van het verbond van God met mensen, dichtbij en veraf. De boodschap van de hongerdoek is:

- een nieuw begin (Jes. 65,17-25);
- een religieuze en etnische dialoog starten (Ez. 36,26);
- gemeenschappelijk opstaan tegen terreur en onderdrukking (Lev. 25,42);
- sociale en economische gerechtigheid bevorderen (Jes. 65,21-22);
- bespoedigen van de kwijtschelding van de schuldenlast (Lev. 25);
- versterken van vrouwenrechten (Gal. 3,28).

Herbeginnen is iets levendigs en dynamisch. De kunstenaar heeft, uitgaande van God als Schepper -bovenaan midden-, met de klok mee een steeds smaller toelopende spiraal geschilderd.

Deze beweging symboliseert het tikkende ritme van het leven en de natuur: het kloppend hart van de schepping. Ze mondt uit in het centrale symbool van de Javaanse bergboom: een kosmisch beeld van de harmonie tussen alles wat leeft.

Aan de buitenkant van het doek heersen chaos en geweld. Aan de binnenkant bouwt zich een tegenkracht op: mensen bekennen zich tot elkaar, komen op voor elkaars rechten, gaan samen aan tafel.

De doek eindigt in het hart van de bergboom in het witte -niet ingekleurde- vlak: de plaats van eeuwig leven.

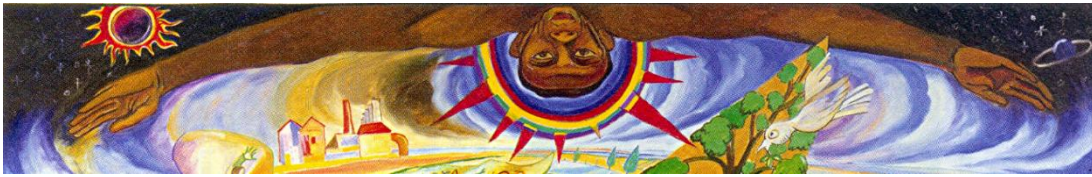

Surjo Indratno (1969-2018) volgde de kunstacademie in Yogyakarta. Diverse kunstprijzen zijn aan hem toegekend, zoals de Missio Kunstprijs in 1995 in Aachen. Ter gelegenheid daarvan exposeerde hij in de Aula Carolina te Aachen, gevolgd door een expositie in Maastricht.

Indratno werkte vanuit een uitgesproken maatschappelijke betrokkenheid. Het is dan ook niet verwonderlijk, dat hij zichzelf heeft geschilderd op de hongerdoek in het fragment 'De samenleving - niemand slaaf, niemand baas'.

Detailinformatie

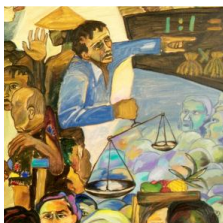
God de Schepper - tot leven roepen

Een bruine God beschermt de wereld met uitgestrekte armen. Christenen kunnen er ook de Mensenzoon in zien: de doornenkroon met de regenboog. Deze verwijst naar de belofte –regenboog- van God aan Noach na de zondvloed -doornenkroon-.

De dorpsbewoners - genieten van de vruchten van de arbeid

We zien boeren en boerinnen bij de rijstvelden. De kunstenaar schetst een idyllisch plaatje, maar op de achtergrond schildert hij protesterende arbeiders. In blauw, groen en geel de rijstvelden.

De leraar - opvoeden tot gerechtigheid en vrede

De leraar wijst met zijn ene hand naar het schoolbord met een rekenformule en rijsthalmen. In zijn andere hand houdt hij een weegschaal: symbool voor gerechtigheid.

Hij wil de mensen opvoeden tot een nieuw bewustzijn. Om hun economische belangen te behartigen, moeten de boeren kunnen lezen en rekenen.

Vrouwenrechten versterken

Krachtige vrouwen kijken ons aan met een starre vragende blik. De armen van de vrouw met het kind zijn met prikkeldraad vastgebonden. De vrouw met de rood-witte sjaal -teken van hoop- is Moeder Aarde, die gekwetst is door de uitbuiting van vrouwen. Ze is een symbool voor het hele volk, de cultuur en de vruchtbaarheid.

Terreurslachtoffers - de geketenden bevrijden

Terreur alom: de vrouw linksonder omarmt een slachtoffer van militair geweld; de laars en de bajonet -uiterst links- kleuren de mensen bloedrood. Brandende gebouwen symboliseren de militaire tactiek van intimidatie. Anonieme terreur van de overheid: de silhouetten van de drie soldaten en de gevangenis.

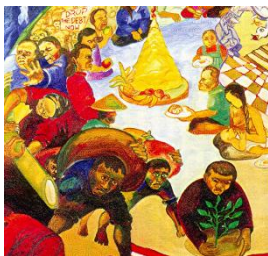
De lege kruik - de schepping behoeden

We zien een bijna lege kruik als beeld van de verwoeste schepping. Uit stinkende olievaten stroomt een giftige brij. Fabriekspijpen verduisteren met hun giftige rook de zon
In de verte daagt een paradijselijk en vruchtbaar landschap, dat door de stralen van de regenboog wordt geraakt.

De samenleving - niemand slaaf, niemand baas

Mensen reiken elkaar de hand. Ze zijn solidair: achter de rug van de leraar geeft een man met stropdas een man met krukken een hand. Het gezicht rechts van de man die een hand geeft, is van de kunstenaar Indratno zelf.

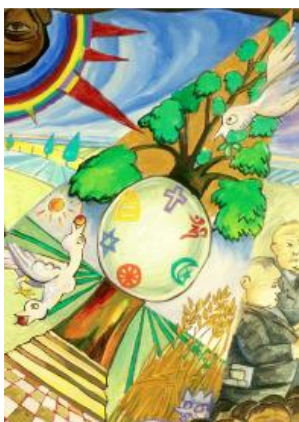
De lastdragers - zorgen voor sociale en economische gerechtigheid

We zien zwoegende, boze arbeiders. Rechts van hen plant een man een levensboom. Achter de arbeiders zien we tekens van hoop en onderlinge solidariteit: mannen en vrouwen dragen een bamboestok, het Indonesische symbool van hun nationale identiteit.

De maaltijd - herbeginnen

We zien een gele rijstberg met aan de voet heerlijke vruchten. Samen vierten heel verschillende mensen feest in een ongedwongen sfeer onder elkaar.
De rijstberg staat symbool voor de hoop op vrede en welvaart. Rechtsonder zien we een jong gezin.
Achter de rijstberg zien we een bonte stoet met protestteksten.

De Javaanse bergboom - de dialoog aangaan

De bergboom is het begin en einde van de spiraal. De boom wijst naar de hemel.
Symbolen uit de verschillende godsdiensten staan afgebeeld op de bergboom. Met de klok mee: het kruis –Christendom-, het OHM-teken –hindoeïsme-, de sikkelvormige maan –Islam-, rad met acht spaken –Boeddhisme-, Davidsster –Jodendom- en de gele klok –Confucianisme-.
Vooraan een trap, die naar de wereld van het goddelijke leidt. De vogel die de boomberg binnenvliegt, staat voor de hoop. De vogel met twee koppen staat voor de teleurstelling en de angst. Onderaan de bergboom houden twee mensen gemoedelijk de wacht.